

1 Кж1 По1 26/19

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж1 По1 26/19
27.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија: Зорана Савића, председника већа, Вучка Мирчића, Милене Рашић, Мирјане Поповић и Душка Миленковића, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Мијушковић и Сањом Булатовић, записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела трговина утицајем у саизвршилаштву из члана 366 став 1 у вези члана 33 КЗ, одлучујући о жалбама Тужиоца за организовани криминал, окривљеног АА, његовог браниоца, адвоката АБ и пуномоћника АА1, адвоката АБ1, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К.По1.бр. 24/17 од 14.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2019. године у смислу одредби чланова 447 и 448 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Саше Радуловића, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката АБ, након већања и гласања дана 27.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Тужиоца за организовани криминал, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката АБ, а пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К.По1.бр. 24/17 од 14.06.2019.године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба пуномоћника АА1, адвоката АБ1, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К.По1.бр. 24/17 од 14.06.2019. године, **као недозвољена**.

Образложење

2 Кж1 По1 26/19

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К.По1.бр. 24/17 од 14.06.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела трговина утицајем у саизвршилаштву из члана 366 став 1 у вези члана 33 КЗ, због чега је применом одредби чланова 4, 14, 22, 42, 45, 54 и 63 КЗ осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, у коју казну му се има урачунати време за које је окривљени био лишен слободе у периоду од 09.12.2016. године до 30.10.2018. године.

На основу члана 85 у вези члана 80 КЗ суд је окривљеном АА изрекао меру безбедности забране вршења позива, делатности и дужности, и то забране вршења свих позива у области правосуђа у трајању од 5 (пет) година.

На основу члана 264 став 1 у вези са чланом 261 став 2 ЗКП, окривљени АА обавезан је да плати на име трошкова кривичног поступка износ од 17.451,00 динара и на име паушала износ од 30.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-Тужилац за организовани криминал, због одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу Тужилаштва за организовани криминал и преиначи пресуду Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К.По1.бр. 24/17 од 14.06.2019. године у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што ће окривљеном АА изрећи казну затвора у дужем временском трајању и изрећи му меру безбедности забране вршења позива, делатности и дужности у области правосуђа у трајању од 5 (пет) година;

-окривљени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама, с предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, укине пресуду К.По1.бр. 24/17 од 14.06.2019. године и исту преиначи тако што ће донети ослобађајућу пресуду или укине пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз молбу да се одржи претрес пред другостепеним судом на који ће бити позван у смислу члана 447 став 2 ЗКП;

-бранилац окривљеног АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због одлуке о кривичној санкцији и због одлуке о трошковима, с предлогом да Апелациони суд у Београду првостепену пресуду преиначи и окривљеног АА ослободи оптужбе или исту укине и предмет врати на поновно разматрање и одлуку, уз молбу да буде обавештен о дану и часу одржавања седнице у овом предмету;

-пуномоћник АА1, адвокат АБ1, због повреде законских одредаба у погледу одлуке о имовинскоправном захтеву, с предлогом да се списи предмета врате првостепеном суду ради исправљања грешке у изреци пресуде која не садржи став о одлуци о имовинскоправном захтеву, а да потом усвоји жалбу и преиначи одлуку о

3 Кж1 По1 26/19

имовинскоправном захтеву упућујући оштећену да исти оствари у парничном поступку, односно да укине побијану одлуку и врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Окривљени АА изјавио је одговоре на жалбу Тужиоца за организовани криминал и пуномоћника АА1, адвоката АБ1.

Тужилац за организовани криминал је у поднеску Ктж.бр. 33/19 од 01.11.2019. године навео да остаје у свему при наводима и предлозима жалбе Тужилаштва за организовани криминал Ктж.бр. 9/17 од 26.09.2019. године, која је изјављена против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К.По1.бр. 24/17 од 14.06.2019. године и предлаже да се жалба Тужилаштва за организовани криминал усвоји, а да се остале жалбе против означене пресуде одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је одржао седницу већа у смислу одредби чланова 447 и 448 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал, окривљеног и његовог браниоца, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, изјављеним жалбама, одговорима на жалбу и поднеском Тужиоца за организовани криминал, па је, након што је првостепену пресуду, у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, након већања и гласања, донео одлуку као у диспозитиву пресуде.

Жалбом окривљеног АА побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 2 ЗКП, тако што се истиче да Посебно одељење за организовани криминал Вишег суда у Београду није било надлежно за доношење побијане пресуде јер није био испуњен услов који се односи на постојање организоване криминалне групе.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је нашао да се жалбом окривљеног првостепена пресуда неосновано побија због наведене апсолутно битне повреде одредаба кривичног поступка.

Наиме, оптужним актом Тужиоца за организовани криминал Ктж.бр. 9/17 од 03.02.2017. године, измењеним дана 01.04.2019. године, окривљеном АА стављено је на терет кривично дело трговина утицајем из члана 366 став 1 у вези члана 33 КЗ, а које је, према наводима оптужног предлога, извршио као председник Привредног суда у Зајечару.

Одредбом члана 2 тачка 3 Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, тероризма и корупције прописано је да се тај закон примењује ради откривања, кривичног гоњења и суђења за кривична дела против службене дужности (члан 359 и чланови 361 до 368 КЗ) и кривично дело давање и примање мита у вези са гласањем (члан 156 КЗ).

Одредбом члана 3 наведеног закона прописана су кривична дела за која поступају државни органи надлежни за сузбијање организованог криминала и тероризма, па је тачком 2 наведеног члана одређено да поступају за кривична дела

4 Кж1 По1 26/19

против службене дужности (чланови 359, 366, 367 и 368 КЗ), када је окривљени, односно лице којем се даје мито, службено или одговорно лице које врши јавну функцију на основу избора, именовања или постављања од стране Народне скупштине, председника Републике, Владе, опште седнице Врховног касационог суда, Високог савета судства или Државног већа тужилаца.

Чланом 7 истог закона прописано је у ставу 1 да је за поступање у предметима кривичних дела из члана 3 овог закона надлежан Виши суд у Београду, као првостепени, за територију Републике Србије, а ставом 2 да надлежност из става 1 овог члана врши Посебно одељење за организовани криминал Вишег суда у Београд.

Имајући у виду да је, дакле, оптужним актом окривљеном стављено на терет кривично дело трговина утицајем из члана 366 став 1 у вези члана 33 КЗ, које је извршио као председник Привредног суда у Зајечару, односно као лице које врши јавну функцију на основу избора од стране Народне скупштине, то је, у складу са цитираним законским одредбама, Посебно одељење за организовани криминал Вишег суда у Београду било овлашћено за поступање у предметном кривичном поступку.

Осим тога, жалбом окривљеног истиче се да је првостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП, која се састоји у томе што је изрека пресуде неразумљива. С тим у вези, наводи се да иста не садржи радњу кривичног дела, с обзиром да то не може бити контактирање СС10 у вези поступка, обећање да ће стечајни поступак над кланицом бити завршен до краја године, порука да се непосредна понуда поднесе по препоруци стечајног управника или саопштавање СС података које му је СС10 саопштио, а који су јавни и који су АА1 били познати и пре са портала суда. Такође се истиче и да изрека пресуде не садржи ништа о томе има ли штетне последице, због чега је нејасно да ли се ради о свршеном делу или покушају.

Супротно наводима жалбе, по налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, изрека пресуде је разумљива, с обзиром да из чињеничног описа датог у диспозитиву пресуде произлазе сва законом предвиђена обележја кривичног дела трговина утицајем из члана 366 став 1 у вези члана 33 КЗ, за која је окривљени оглашен кривим, па и радња кривичног дела која се састоји у томе што је окривљени преко СС од АА1 захтевао награду, а потом примио награду од АА1, да коришћењем свог службеног положаја и стварног утицаја посредује код стечајног управника СС10 да се изврши службена радња продаје имовине кланице “АА” непосредном погодбом АА1. Неосновано се, такође, жалбом окривљеног указује на неразумљивост изреке услед тога што у истој није наведено да ли је наступила штетна последица, па да је због тога нејасно да ли се ради о свршеном делу или покушају. Ово стога, што кривично дело трговина утицајем из члана 366 став 1 КЗ представља делатносно кривично дело код ког последица није конститутивни елемент бића кривичног дела, због чега за постојање наведеног кривичног дела исту и не треба утврђивати, нити је она од значаја за разграничење довршеног од покушаног кривичног дела, па се, услед тога, код таквих кривичних дела сматра да су довршена самим довршавањем радње извршења.

Побијајући првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка, окривљени и његов бранилац су у изјављеним жалбама истакли и да је, с

5 Кж1 По1 26/19

обзиром да је суд у образложењу пресуде утврдио да је окривљени дана 18.08.2016. године, преко СС, захтевао износ од 10.000 евра да би посредовао код стечајног управника СС10 да изврше службену радњу продају имовине кланице “АА” непосредном погодбом АА1, а коју награду је примио дана 09.12.2016. године у угоститељском објекту “АА1” у Зајечару, нејасно зашто је у изреци пресуде, као време извршења кривичног дела, наведен период од 10.07.2016. године до 09.12.2016. године.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је овакве жалбене наводе оценио као неосноване, с обзиром да је из изведених доказа неспорно утврђено да су у првој половини јула 2016. године СС и АА1 остварили комуникацију са окривљеним управо ради куповине кланице, а из одбране СС из истражног поступка да се поводом тога дана 10.07.2016. године састао са окривљеним и да су разговарали и о награди за окривљеног на име помоћи АА1, која је била заинтересовани купац, у поступку продаје кланице.

Побијајући првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног је посебно указао да суд у изреци и у образложењу пресуде користи израз “награда”, иако у Кривичном законнику не постоји кривично дело трговина утицајем са формулацијом да неко захтева или прими “награду”, већ ко захтева или прими “поклон”.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је овакве жалбене наводе оценио као неосноване, с обзиром да се код наведеног кривичног дела Кривичним закоником који је важио у време извршења кривичног дела наводи термин “награда”, док је, уместо наведеног термина, реч “поклон” уведена тек изменама Кривичног законика које су ступиле на снагу дана 01.03.2018. године.

Окривљени АА и његов бранилац, адвокат АБ, су у изјављеним жалбама такође истакли да је првостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП, јер је иста заснована на незаконитим доказима, и то на доказима прибављеним у поступку спровођења посебне доказне радње симуловани посао, с обзиром да је, супротно забрани прописаној чланом 176 став 3 ЗКП, АА1 подстрекавала окривљеног на извршење кривичног дела, тако што га је, форсирајући контакте са њим и постављајући сугестивна питања, наводила да каже или учини нешто што би се могло тумачити као тражење новца.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је овакве жалбене наводе оценио као неосноване. Наиме, како је, да би било речи о подстрекавању, потребно да су радње које је предузело лице које спроводи симуловани посао утицале да се код окривљеног створи одлука о извршењу кривичног дела или учврсти код окривљеног одлука да предузме противправну радњу којом ће остварити обележја бића кривичног дела, то по налажењу овог суда, у ситуацији када је на основу изведених доказа несумњиво утврђено да је договор о посредовању за награду од 10.000 евра био постигнут дана 18.08.2016. године између окривљеног АА и СС, поступање АА1, која је притом у оквиру периода спровођења посебне доказне радње симуловани посао остваривала контакте и комуникацију са окривљеним након наведеног дана, не може представљати подстрекавање, будући да је, дакле, код окривљеног већ била створена одлука да кривично дело изврши, па да су радње АА1 биле ограничене на прикупљање

6 Кж1 По1 26/19

информација и доказа за кривично гоњење окривљеног, које није забрањено.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је имао у виду да се жалбом окривљеног побија првостепена пресуда и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП тако што се истиче да је изрека пресуде противречна сама себи, да су разлози пресуде противречни изреци, да су исти нејасни и у знатној мери противречни, као и да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, па је, с обзиром да окривљени у жалби није навео детаљније образложење наведеног основа побијања пресуде, нашао да су исти неосновани, с обзиром да изрека пресуде није противречна сама себи, да не постоји несклад између описа одлучних чињеница у образложењу и начина на који су исте утврђене у изреци пресуде, затим с обзиром да је првостепени суд о свим чињеницама важним за доношење одлуке дао јасне, довољне, аргументоване и непротивречне разлоге, као и будући да је суд у пресуди тачно пренео садржину исправа и записника који су омогућили извођење закључака о чињеницама које су предмет доказивања.

Побијајући првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, окривљени је у изјављеној жалби такође указао да је до краја главног претреса суд АА1 третирао као оштећену, са свим правима и последицама таквог статуса, иако је одбрана током поступка истицала да она ничим није оштећена, да би тек након окончања главног претреса суд заузео став да је АА1 сведок.

По оцени Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, оваквим жалбеним наводима се не доводи у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде, с обзиром да правима која је АА1 имала јер је током поступка сматрана оштећеном, у конкретном случају нису повређена загарантована права окривљеног у кривичном поступку.

Понављајући наводе своје одбране из првостепеног поступка и дајући сопствену оцену изведених доказа, окривљени изјављеном жалбом првостепену пресуду побија и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања тако што истиче да је првостепени суд неке одлучне чињенице које су предмет доказивања погрешно утврдио, док неке уопште није утврдио, при чему је ценио само чињенице које терете окривљеног. С тим у вези, указује се да је суд погрешно пресуду засновао на исказу АА1, која је учествовала у посебним доказним радњама и знала да се сви разговори снимају, као и на исказу осуђеног СС, који је свој исказ дана 05.01.2017. године дао како би тужилаштво прихватило да са њим закључи споразум о признању кривице, те да је, а што се истиче и у жалби његовог браниоца, погрешно ценио исказе испитаних сведока закључујући да је њихов доказни значај ограничен чињеницом да не располажу непосредним сазнањима о релевантним околностима, с обзиром да су се, према ставу одбране, сви јасно изјаснили да окривљени никада није помињао неки новац у вези одлуке у спорном стечајном поступку, да није имао било какву активну улогу у наведеном поступку стечаја, као и да је према АА1 имао одбојни став, а што су посебно у својим исказима истакли сведок СС1, стечајни судија СС2, сведок СС11 и сведок СС10, као и будући да су сведоци стечајни управници указали на проблеме које су у стечајном поступку имали са АА1, а да су сведоци СС1 и СС12 изјавили да их је АА1

7 Кж1 По1 26/19

контактирала како би јој помогли да купи кланицу из разлога што АА, како им је рекла, само обећава, а ништа није урадио.

Супротно наводима жалбе, по оцени Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, првостепени суд је на основу свих изведених доказа које је детаљно ценио како појединачно, тако и у њиховој међусобној вези, притом са једнаком пажњом утврђујући како чињенице које терете окривљеног, тако и оне које му иду у корист, утврдио све одлучне чињенице у предметној кривичноправној ствари. Наиме, правилно је првостепени суд чињенично стање утврдио пре свега на основу исказа АА1, који је прихватио као јасан и логичан, дела одбране осуђеног СС, доказа прикупљених спровођењем посебних доказних радњи – тајни надзор комуникације, пружање симулованих послова и тајно праћење и снимање и писаних доказа у списима предмета. Притом, неосновано се изјављеном жалбом окривљеног оспорава доказна вредност исказа АА1 јер је иста спроводила доказну радњу симуловани посао у смислу члана 176 ЗКП, посебно с обзиром да је првостепени суд, осим на овом, пресуду засновао и на другим доказима.

Истовремено, супротно наводима жалбе, правилно првостепени суд није прихватио исказ сведока СС11 који је дала у претходном поступку у коме настоји да представи да јој се АА пожалио да му АА1 нуди новац јер је, поред тога што сведок на главном претресу у погледу ове околности мења исказ наводећи да “Никада није чула да неко некеме у вези стечајног поступка над кланицом “АА” нуди новац или да неко тражи новац”, однос и мотиве окривљеног у вези ових околности утврдио на основу објективних доказа прикупљених спровођењем посебних доказних радњи. Такође, правилно је првостепени суд, ценећи исказе сведока СС1, СС3, СС4, СС5, СС2, СС6, СС7, СС8 и СС9 нашао да је доказни значај њихових исказа ограничен чињеницом да сведоци не располажу непосредним сазнањима о битним, а спорним околностима које су предмет доказивања у поступку, јер њима сведоци нису ни присуствовали, а што се односи и на посредна сазнања сведока која се односе на личне утиске и субјективне вредносне ставове који су, и по оцени овог суда, доказно ирелевантни за одлучивање у предметном кривичном поступку.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно утврђеног чињеничног стања, окривљени је најпре истакао да је првостепени суд погрешно на основу снимака број 6, 8 и 9, на странама 50 и 51, утврдио да се на његову иницијативу састао дана 18.08.2016. године са СС и тражио новац, јер он никакву иницијативу са било ким у вези кланице није предузимао, већ је сваки контакт иницирао СС, на претходну иницијативу АА1, па да је СС једном приликом примио у канцеларију и, с обзиром да се СС тада интересовао за кланицу јер му је АА1 обећала да ће га, ако купи кланицу, поставити за директора, дао му примерак огласа и упутио га да се за све што га интересује обрати стечајном управнику или прати на порталу суда, али да је СС инсистирао да га понекад позове да види у ком је стадијуму поступак. Такође је истакао да никада није тражио, нити му је СС нудио новац за посредовање или утицај, па да је суд, у одсуству доказа за супротно, закључак извео из снимка број 9 од 18.08.2016. године из ког произлази да СС у комуникацији са АА1, како би оправдао положај посредника, измишља да су се све договорили и још неке ствари, да окривљени треба да се договори са СС10, да је све средио и да влада ситуацијом, при чему га АА1 сугестивно пита: “Онај део оће, или неће?”, након чега СС каже: “Оће, али кад буде, неће сад, кад буде завршено, ваљда”, а

8 Кж1 По1 26/19

коју сумњу је суд решио на штету окривљеног.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је овакве жалбене наводе оценио као неосноване, налазећи да је, с обзиром на несагласност у одбранама окривљеног АА, осуђеног СС и сведока АА1 у погледу навода оптужног акта да је АА за наведено посредовање тражио награду у износу од 10.000 евра, правилно првостепени суд одлучну спорну чињеницу да је окривљени АА преко СС захтевао награду да посредује код стечајног управника да АА1 непосредном погодбом купи кланицу утврдио на основу снимка сачињених применом посебних доказних радњи, и то снимка број 6 од 16.08.2016. године и снимка број 8 од 18.08.2016. године из којих произлази да је управо окривљени АА иницирао састанак са СС, да су се дана 18.08.2016. године састали у Зајечару, што потврђује и сам АА у свом изјашњењу поводом измена оптужног акта на главном претресу дана 07.05.2019. године у ком је изјавио да је тема састанка била купопродаја кланице, као и на основу снимка број 9 од 18.08.2016. године на основу ког је утврђено да је на наведеном састанку постигнут договор између АА и СС у вези награде за АА, с обзиром да из истог произлази да је након састанка СС обавестио АА1 да је са АА “договорио скоро све и још неке ствари, да су се договорили и да АА договори са СС10 да се овде стави тачка на јавне позиве и да се крене у директну погодбу”, а да јој је у даљем току разговора саопштио да АА “хоће онај део, али неће сада, већ кад све буде завршено” и да “он то хоће да убрза због тог дела”. Да је АА том приликом захтевао награду, и то у износу од 10.000 евра, како то правилно налази првостепени суд, произлази из снимка број 36, на основу ког је утврђено да је у разговору у угоститељском објекту “Код Тире” дана 12.09.2016. године, на питање АА1: “Јел се АА изјаснио колико ће за себе новца” СС одговорио: “Ја сам са њим разговарао, може 10.000, каже ја нисам слепац”, као и из снимка број 41, на основу ког је утврђено да је приликом разговора у неком угоститељском објекту дана 13.09.2016. године, на питање АА1: “Јеси ли сигуран да он не тражи више, да је рекао десет” СС потврдио одговарајући: “Да”. На чињеницу да је договор о посредовању подразумевао награду која је договорена дана 18.08.2016. године такође упућује и разговор приликом сусрета АА и АА1 дана 13.09.2016. године у згради Привредног суда у Зајечару (снимак број 39) у ком АА1 саопштава АА: “Ја сам озбиљна, ја сам спремна да донесем новац само Вама, ја и Ви значи, не желим посредника”, на шта јој АА одговара: “Добро, добро, није проблем”, затим “важи, биће то све, ја сам Вам реко до краја године ја то завршавам”.

Жалбом окривљеног такође се истиче да је суд погрешно закључио да је искористио свој службени положај и стварни утицај за посредовање јер никаквог посредовања није било, будући да о ономе што му је стављено на терет није могао да одлучује СС10, као стечајни управник, који је изјавио да на њега ни у ком поступку није утицао, већ је то у надлежности Одбора поверилаца. Даље је навео да је неистина да је лично обавештавао о предузетим радњама и давао упутства АА1, а да је СС давао јавне информације о радњама у поступку, што је у свом исказу и СС потврдио наводећи да га је углавном обавештавао о ономе што је било јавно, до чега је и сам могао да дође. Осим тога, истакао је да је налажење суда да је давао упутства АА1 о даљим радњама које треба да предузме да би постала власник кланице, тако што јој је обећао да ће посао у вези куповине бити завршен до краја 2016. године и да поднесе понуду по препоруци стечајног управника, нема никакво утемељење јер није могао да да упутства и обећања за нешто што од њега не зависи. Даље је указао да суд тенденциозно и овлаш

9 Кж1 По1 26/19

тумачи снимке број 23 и број 30 који се односе на догађај дана 26.08.2016. године, када је АА1 упала у његову канцеларију покушавајући да га наведе да каже нешто што би га искомпромитовало, као и да је налажење суда да је истог дана организовао састанак АА1 и стечајног управника у кафеу “Тобаго” и узео непосредно учешће у разговору између њих у вези метода и износа продаје у супротности и са суштином и начином разговора који је вођен тог дана. Такође је навео да јој никакво обећање није дао, већ да је програмом решавања старих предмета од 15.01.2016. године предмет који се односи на кланицу “АА” требало решити до краја 2016. године, као и да се АА1 са стечајним управником договорила о непосредној погодби још 28.10.2016. године, због чега је његова порука од 03.11.2016. године без значаја.

Супротно наводима жалбе окривљеног, правилно је првостепени суд закључак да је АА преко СС АА1 обећао посредовање код стечајног управника у вези продаје кланице непосредном погодбом засновао на снимку број 23, на основу ког је утврђено да дана 26.08.2016. године у разговору АА и АА1, у згради Привредног суда у Зајечару, непосредно након друге јавне продаје кланице, АА1 пребацује АА у што је на другој лицитацији стечајни управник раздвојио имовину кланице на посебне целине, због чега су локали продати као посебне целине, као и да на примедбу АА1 “да то није део договора”, АА објашњава да је мислио да ће стечајни управник само да понови претходни оглас са прве лицитације (када је лицитирана имовина кланице као целине) и саопштава АА1 да сада “непосредна погодба више не важи”, те да одмах потом АА потврђује своје даље учешће у посредовању објашњавајући АА1 да ће се “наћи са СС10 да поприча, да види шта он сматра даље”, а да ће о могућности непосредне погодбе АА1 јавити преко СС јер има информације да му “снимају телефон”. Посредовање окривљеног потврђује се и снимком број 27 на основу ког се утврђује да истог дана АА организује састанак између АА1 и стечајног управника у кафеу “Тобаго”, затим снимком број 30 из ког произлази да на овом састанку АА узима непосредно учешће у разговору између АА1 и стечајног управника у вези методе продаје и износа понуда и након изјаве АА1 да ће понудити 20.000.000,00 динара, обећава да ће поступак максимално убрзати, снимком број 38 од 13.09.2016. године из ког произлази да су се АА1 и АА наведеног дана састали у Привредном суду у Зајечару где АА1 подсећа АА а “на оно што је причао са СС” а АА јој саопштава “Ја сам разговарао, да ти кажем у четири ока, ја сам рекао СС10 мора да завршим до краја године, а он каже договорено”, затим снимцима број 42 до 57 из којих произлази да у периоду од 27.09 до 07.10.2016. године АА од стечајног управника прибавља информације о току проступка продаје кланице и преко СС их преноси АА1, затим снимцима број 58 и 59 од 13.10.2016. године на основу којих је утврђено да СС након разговора са АА обећава АА1 да ће бити сама на лицитацији, као и снимцима број 66 до 68 из којих произлази да АА преко СС сугерише АА1 “Сада треба да поднесе понуду”. Правилно је такође утврдио првостепени суд да се учешће окривљеног завршава након одлуке Одбора поверилаца од 24.11.2016. године којом је прихваћена понуда АА1, тако што је, како то произлази из снимака број 72 до 77 у периоду од 29.11. до 06.12.2016. године АА преко СС обавештава да је њена понуда прихваћена и да има рок од 15 дана за уплату.

Имајући у виду наведено, овај суд је оценио као неосноване наводе жалбе браниоца окривљеног којима се истиче да се у побијаној пресуди погрешно радња извршења посредовања изједначава са контактирањем, јер из изреке, као и из

10 Кж1 По1 26/19

образложења пресуде, произлази да АА СС у само преноси информације о стечајном поступку које је добијао од СС10, при чему није било доказа да је на било који начин користио свој службени положај и стварни утицај да би посредовао код СС10 са изврши службену радњу продаје имовине кланице АА1 непосредном погодбом, као и наводе жалбе окривљеног да никаквог посредовања није било, будући да о ономе што му је стављено на терет није могао да одлучује СС10, као стечајни управник, већ је то у надлежности Одбора поверилаца, додатно с обзиром да код кривичног дела трговина утицајем из члана 366 став 1 КЗ само посредовање и не представља радњу извршења кривичног дела, нити је за постојање кривичног дела потребно да је дошло до посредовања, већ је довољно да је учинилац захтевао или примио награду да би посредовао да се изврши нека службена радња коришћењем свог службеног положаја или утицаја, при чему мора да постоји могућност коришћења свог службеног положаја или утицаја, а која могућност, у конкретном случају, како то правилно закључио првостепени суд, произлази из неспорне чињенице да је окривљени вршио функцију председника Привредног суда у Зајечару, у ком је вођен поступак стечаја над предметном кланицом, а која функција подразумева одређена овлашћења и ауторитет.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања, окривљени је дајући у жалби своју анализу снимка број 78, навео да је суд овлаш и тенденциозно на основу њега навео да се са СС договорио за састанак са АА1, иако из тока разговора произлази да на упорно инсистирање СС јасно ставља до знања да неће да се састане са АА1, као и да је погрешно закључио да је дана 09.12.2016. године уговорио примопредају новца, већ да је пристао на сусрет само зато што је, када га је СС позвао, био затечен и није био концентрисан на разговор, при чему и није баш схватио разлог састанка, нити да ће АА1 доћи са њим, а да се обећање које се помиње у СМС порукама односило на обећање које је АА1 дала СС везано за 15.000 евра по уговору о посредовању, директорско место и плату. У погледу примопредаје новца у кафеу “АА1” у Зајечару окривљени је такође истакао да се ради о подметању, као и да се за наведени догађај суд позива на тонски снимак, иако је исти у појединим деловима неразумљив, те на видео снимак на основу ког је закључио да је нешто примио левом руком коју је испружио испод стола, што је немогуће јер му је леви лакат непокретан, при чему је занемарио чињеницу да се на снимку не виде ни коверта, ни примопредаја, па да је коверат са новцем убачен у кесу без његовог знања, у метежу који је наступио упадом полиције, а да је потврду о одузетим предметима потписао јер је био одсутан и ништа га није интересовало.

Међутим, по оцени овог суда, неосновано се наводима жалбе окривљеног истиче да повод састанка није била примопредаја новца, да новац који је пронађен није његов, да исти није примио, као и да му је новац у кесу неко други убацио, имајући у виду да из исказа сведока АА1 произлази да је повод састанка била примопредаја договорене награде за АА, а коју му је предала док је СС био у тоалету, затим да из одбране СС произлази да је састанак са АА договорио на захтев АА1, да је повод њиховог сусрета била и примопредаја награде, јер му је на путу за Зајечар АА1 предала коверат са 3.000 евра, као авансни део награде за његово учешће у вези куповине кланице, и да му је том приликом показала још један коверат са доста новца, уз коментар “Душа ме боли што морам оволико пара да му дам”, као и будући да се приликом уговорања састанка у телефонској СМС комуникацији АА распитивао “Има ли разлога да се виђамо” и “хоће ли она да испоштује оно што је обећала” (снимак број 82, СМС поруке 1, 2 и 3). На

11 Кж1 По1 26/19

основу наведеног, као и имајући у виду да из снимка број 39 произлази да је 13.09.2016. године у непосредном разговору АА1 ААу потврдила износ награде, правилно је суд закључио да је мотив доласка окривљеног на састанак управо примопредаја награде у износу од 10.000 евра. Да је окривљени АА наведени износ примио од АА1, правилно је првостепени суд несумњиво утврдио на основу исказа АА1, тонског снимка број 81в, као и из записника о прегледу видео снимка са ознаком ДВД “АА” који је сачинио радник МУП, с обзиром да из видео снимка произлази да у угоститељском објекту “АА1” за кафанским столом седе АА1 и АА, један наспрам другог, да је СС устао од стола и отишао, да одмах потом АА1 завлачи десну руку у своју ташну коју држи у крилу и потом десну руку пружа испод стола ка АА, а АА истовремено своју леву руку пружа испод стола ка АА1, док десном руком белу кесу са логом “Теленор” премешта са столице са своје десне стране на леву страну, а да из тонског снимка броја 81в произлази да њихово поступање има значај примопредаје коверте са новцем, јер непосредно након одласка СС у тоалет, АА1 позива АА “Да пружи руку, да стави у џеп, док нема сведока”, а АА примопредају потврђује речима “Дај”. Да се ради о примопредаји новца, како то правилно налази првостепени суд, додатно потврђује и даља комуникација, с обзиром да АА АА1 објашњава “Да је ту све до динара” и сугерише да коверат стави у торбицу, не у џеп, на шта АА одговара “Добро, не секирај се ти”.

У вези са тим, по оцени овог суда, неосновано се веродостојност исказа АА1 оспорава тако што се указује на чињеницу да је иста у погледу примопредаје новца изјавила да је окривљени новац узео левом руком, пребројао га и ставио у кесу, иако се на видео снимцима пребројавање новчаница не види. Ово стога, што из записника о испитивању АА1 у Тужилаштву за организовани криминал произлази да је појаснила да окривљени новац није бројао приликом примопредаје, већ након што је дошла полиција.

Имајући у виду наведено, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног у делу у коме је навео да новац није тражио, нити примио, да му је исти подметнут, као и у делу у коме је истакао да је само размењивао информације између стечајног управника и АА1, мотивисан решавањем старог предмета, оцењујући да из утврђеног чињеничног стања несумњиво произлази да је наведена размена информација била у функцији недопуштеног посредовања мотивисаног прибављањем имовинске користи, а што му је омогућио стварни утицај који произлази из функције председника суда коју је обављао.

Потпуност утврђеног чињеничног стања, по оцени овог суда, не доводи се у сумњу ни жалбеним наводима окривљеног којима се истиче да је погрешно суд одбио предлог одбране да се у допуни доказног поступка обави ортопедско вештачење на околност да ли је у критичном периоду могао да испружи леву руку. Ово стога, што је правилно закључио првостепени суд да из репродукованих видео снимака изведених у доказном поступку јасно произлази да се окривљени у критично време без видних потешкоћа служио левом руком, па да би, сходно томе, извођење наведеног доказа било сувишно и водило непотребном пролонгирању предметног кривичног поступка.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице у предметној кривичноправној ствари правилно и потпуно утврђене, правилно је првостепени суд применио кривични

12 Кж1 По1 26/19

закон када је нашао да се у радњама окривљеног стичу сва битна субјективна и објективна обележја кривичног дела трговина утицајем из члана 366 став 1 у вези члана 33 КЗ. С тим у вези, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је нашао да се неосновано жалбом окривљеног истиче да је погрешан закључак првостепеног суда да су он и СС поступали као саизвршиоци, с обзиром да је правилно закључио првостепени суд да су својим радњама остваривали заједничку одлуку да за награду, коју су и примили, посредују у судском поступку продаје имовине кланице “АА”.

Имајући у виду наведено, неосновано се такође жалбом окривљеног истиче да у његовим радњама нема елемената кривичног дела, већ евентуално дисциплинског прекршаја.

Жалбом Тужиоца за организовани криминал побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији, тако што се наводи да је суд у конкретном случају дао велики значај олакшавајућим околностима, док је неке околности погрешно третирао као олакшавајуће. У том смислу, наведено је да коректно држање пред судом окривљеног не представља олакшавајућу околност, с обзиром да се супротно понашање санкционише од стране суда законским механизмима који се односе на одржавање реда и управљање главним претресом, као и будући да окривљени није признао кривично дело, односно да је суштински исто негирао правдајући радње које је предузео различитим околностима, чиме није допринео правилном и потпуном утврђивању чињеничног стања, затим да се неосуђиваност такође не може третирати као олакшавајућа околност, с обзиром да је реч о судији, председнику Привредног суда у Зајечару, који не би могао бити изабран на наведену функцију, нити би исту могао обављати, да је осуђиван, те да је породични статус окривљеног АА, који је ожењен и отац двоје пунолетне деце уобичајена околност. Истовремено, наведено је да у конкретном случају нису у довољној мери цењене отежавајуће околности које су наведене у пресуди, као и друге отежавајућа околности на страни окривљеног АА, с обзиром да суд није дао одговарајући значај тежини последице кривичног дела која се огледа у нарушавању интегритета и угледа судијске функције и институције судске власти, имајући у виду да је окривљени кривично дело извршио не само као судија, већ и као председник суда, чија је улога да представља суд, руководи судском управом, одговоран је за правилан и благовремен рад суда, да обезбеђује законитост, ред и тачност у суду, налаже отклањање неправилности и стара се о одржавању независности судија и угледа суда, а која овлашћења је употребио у коруптивне сврхе и допринео стварању утиска о постојању корупције у целокупном правосуђу. Такође је наведено да је суд требало да цени као отежавајућу околност временски оквир у коме су радње предузимане и исказану упорност у извршењу кривичног дела, што се, између осталог, огледа и у броју телефонских и других контаката које је окривљени АА континуирано, у периоду од готово пола године, остварио са АА1 непосредно и преко посредника, као и са стечајним управником, а са којим лицима се састајао више пута размењујући информације о току стечајног поступка ради остваривања одговарајућег исхода. Још је наведено да је у склопу околности које се односе на личност окривљеног суд пропустио да цени и начин на који је окривљени АА перципирао функцију председника суда, а из ког се стиче утисак да је сматрао да је нормално да проналази купце у погледу имовине која је предмет стечајног поступка, као и да председник суда може да се ангажује на наведени начин у стечајним поступцима, а за који ангажман му следује награда.

13 Кж1 По1 26/19

Жалбом окривљеног побија се првостепена пресуда у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да је суд погрешно ценио отежавајуће околности, као и да није дао адекватан значај олакшавајућим околностима, и то пре свега његовим породичним и личним приликама, као и професионалним успесима.

Међутим, испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је нашао да је приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, првостепени суд имао у виду све олакшавајуће и отежавајуће околности из члана 54 КЗ, које су до утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена и да је истима дао адекватан значај. Наиме, правилно је првостепени суд од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио да није осуђиван, његов породични статус и коректно држање пред судом, док је од отежавајућих околности ценио тежину последице кривичног дела која се огледа у нарушавању интегритета и угледа судијске функције и институције судске власти која је у хијерархији органа државне власти међу првима позвана да штити правни поредак и законитост остваривања индивидуалних права. С обзиром на утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности, правилно је првостепени суд окривљеног осудио на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, у коју му је применом одредбе члана 63 КЗ урачунао време проведено у притвору, као у диспозитиву првостепене пресуде, налазећи да ће се, имајући у виду тежину кривичног дела, степен повреде заштићених друштвених вредности, степен кривице окривљеног и личност окривљеног, казном затвора у наведеном трајању у потпуности остварити сврха кажњавања из члана 42 КЗ у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је имао у виду да је окривљени изјавио жалбу и због одлуке о мери безбедности и одлуке о трошковима, а да је бранилац окривљеног изјавио жалбу и због одлуке о трошковима поступка али, имајући у виду да у жалбама није дато образложење наведених основа побијања пресуде, исту у тим деловима није посебно разматрао.

Осим тога, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је имао у виду да је пуномоћник АА1, адвокат АБ1, изјавио жалбу против првостепене пресуде поводом одлуке о имовинско правном захтеву, али је нашао да је иста недозвољена, с обзиром да је жалба оштећеног, у смислу одредбе члана 433 став 4 ЗКП, дозвољена само због одлуке о трошковима и због одлуке о досуђеном имовинскоправном захтеву, а да из побијане пресуде произлази да првостепени суд и није донео одлуку о имовинскоправном захтеву АА1, с обзиром да је утврдио да иста нема процесно ни материјално својство оштећене.

Имајући у виду наведено, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је применом одредбе члана 457 ЗКП, као и члана 455 став 1 тачка 1 ЗКП и члана 456 став 2 ЗКП у вези члана 433 став 4 ЗКП донео одлуку као у диспозитиву пресуде.

Записничар
Сања Булатовић, с.р.

Председник већа – судија
Зоран Савић, с.р.

За тачност отправка

14 Кж1 По1 26/19

Управитель писарнице
Јасмина Ђокић